

тъмна нощ, като нѣмаме компасъ?... Не оставаше нищо, освѣнѣ да седимъ на едно мѣсто. Дано безжизния телеграфъ е съобщилъ за катастрофата!..

На сутринята, слѣдъ дълги часове, прѣкарани въ неподвижностъ, ние видѣхме на нѣколко мили отъ насъ една черна точка. Уви! това било една лодка като нашата.

Гладътъ и жаждата почнаха да ни измъчватъ. За щастие на дъното на лодката се намѣри едно буре съ вода.

Единъ параходъ!.. Хе, кждѣ се вижда дима му! И ние гребемъ съ всички сили къмъ парахода, правиме сигнали, но той ни отмина. Така измина цѣлъ день.

Ние почнахме да се отчайваме. Скоро настѣпи пакъ нощъ. Забѣлѣзахме прожекторна свѣтлина. Явно бѣше, че ни търсятъ. Но скоро всичко потъна въ мракъ и цѣлата нощъ мина, както първата.

Сутринята забѣлѣзахме брѣговтъ на о. Сарлиния. Това поднови надеждитѣ ни и ние съ нови сили загребахме къмъ брѣга. Къмъ обѣдъ се появи буря. Лодката ни се пълнѣше съ вода и ние съ голѣми усилия изхвърляхме водата изъ нея. Деньтъ мина въ невъобразима мъжа, а брѣгътъ е още тъй далечъ!

Слѣдъ два часа забѣлѣзахме черъ димъ отъ севѣръ. Това бѣше параходъ. Ние маневрирахме за да попаднемъ на яхтя му и закачихме една риза на едно отъ веслата за да ни забѣлѣжатъ. Най-послѣ ни видѣха. Ние сме спасени!

Слѣдъ единъ часъ яхтата „Атма“ се приближи до насъ и ни взема. Ние се качихме на нея съ сълзи отъ радостъ.“

М Д Н-въ.

